

Roligt med St. Petersaari

Vilken konsert kunde det inte ha blivit! Scenen var dekorerad med nästan meterhögast. Petersaari-bokstäver i styrox och allsköns annat "glitter", man använde ljus — kanske man nu inte direkt kan tala om ljus-show, men någonting ditåt — och teatraliska effekter, man överraskade med gäststartister som Jan Stenhäll på trummor, Henrik Bertlin på flöjt, oboe och fagott (det var också han som svarade för ljusen och dekorationerna) och f.d. Petersaari-medlemmen Jalli Wikman, gitarr och sång. Och bandet var på spralligt humör och odlade sin litet ironiska humor på ett

ganska uppsluppet sätt. Och så klickar det viktigaste: hur bra man än spelar så får publiken ingen helhetsbild över gruppens sound, för ljudmixningen fungerar inte. Men killarna i bandet har redan en avsevärd rutin, så de öser och sprallar upp sig ytterligare och tisdagskvällens fulltaliga publik i Oxhamns skola kommer i stämning, som det heter.

St. Petersaaris skira, vackra och litet filosofiska, lugnare låtar har fått ge mera plats åt de rytmiska, uppslupna. Det är väl något som ligger i tiden i dagens rock-musik; utan att egentligen blunda för dagens verklighet, be-

tonar man ändå behovet att ha skoj medan tid ännu är. Åtminstone i ett avseende skiljer sig St. Petersaari från dessa trender, man verkar ha en viss distans till vad man gör, en underliggande medvetenhet om att det finns annat i världen än rock-musik och att man t.o.m. kan tänka sig att driva litet med denna musik och de företeelser som omger dem.

Här kommer dock paradoxen: rock-musiken avspeglar mer än någon annan musik — åtminstone enligt min mening — tidens anda.

Mest spelade St. Petersaari

äldre, kända låtar, men man fick också höra en del nyheter av både Kari Ilmonen och Heimo Riihimäki. Det tekniska kunnandet verkade — trots de fåtaliga övningstillfällena — att ha gått ytterligare framåt. En sådan tillgång för stadens musikliv torde få alla möjligheter att fortsätta i flera år framåt.

Black Magic från Jeppo inledde konserten. Killarna var bra musiker, men bandet som helhet var något profillöst och musiken byggde på "säkra kort", nästan för kända låtar.

RALF HOIKKANEN